

САДРЖАЈ

АРГУМЕНТ	5
I. – СТРЕПЊЕ МЛАДОГ „ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНОГ МИСЛИОЦА”	9
1. Духовно искуство једног младића (9). – 2. Неко увређен „формама” и, нарочито, француским стилем (16). – 3. „Празни-на идеократије”, демонска метафизика и сумња као радни инструменти у духовном свету (23).	
II. – ВЕЛИКЕ КУЛТУРЕ, МАЛЕ КУЛТУРЕ	31
1. „Скрпљена култура”. Пустоши француског модела. Где су нам Ердељани? (31). – 2. „Шта сте ми урадили од румунске интелигенције?” (34).	
III. – БАНКРОТ ЕВРОПСКЕ КУЛТУРЕ. „ОСПОРАВАЧ” СПАШЕН СВОЈИМ РАСКОШНИМ ЈЕЗИКОМ.....	43
1. Примат духа или примат политике? (43). – 2. Тренутак агоније, пророчки песимизам и фантазме једног херојског етоса (49). – 3. Анатомија меланхолије у филозофском дискурсу који чини апологију варваризму (52).	
IV. – СИОРАНОВ ЕПИСТОЛАРНИ ГЕНИЈ. ПАСКАЛОВСКИ И КЈЕРКЕГОРСКИ ДУХ	56
1. Проблем религије (прва рунда) (56). – 2. Писање, одложено самоубиство (60). – 3. Морална и духовна физиономија румунског интелектуалца. Растанак са Еженом Јонеском (62). – 4. „Не разумем какви су људи који верују у Бога, иако и ја свакодневно мислим на њега” (68). – 5. У агонијској Француској. Политичке мисли и спасоносне туге (73).	

V. – ЛИРСКА И БАРОКНА ИСПОВЕСТ. ЕКСПЛОЗИВНА КЊИГА: <i>НА ВРХОВИМА ОЧАЈА</i>	79
VI. – РАСТАНАК СА ФИЛОЗОФИЈОМ. МАЛИ ПРИРУЧНИК РАЗОЧАРАЊА: КЊИГА <i>ОБМАНА</i> . НОВА АСКЕЗА. МУЗИКА, СТАЊЕ СВЕТОСТИ, ЉУБАВ.....	89
VII. – ПРИРУЧНИК ПРАКТИЧНЕ ПОУКЕ:	98
ТРАНСФИГУРАЦИЈА РУМУНИЈЕ.....	98
1. Смисао модерне еволуције је колективизам. (98). – 2. „Диосинизам” румунског постанка (105). – 3. Румунско зло (106).	
VIII. – ФАНТАЗМА ПОРЕКЛА НАСТАВЉА ДА ОПСЕДА СИОРАНА. ПРОКЛЕТСТВО КОЈЕ ПОСТАЈЕ, С ВРЕМЕНА НА ВРЕМЕ, МОЛИТВА.....	113
1. Румунски човек: његови комплекси и фаталности (113). – 5. „Елгична, скептична, разбаштињена раса” (119). – 6. Прошлост. Детињство. Румунски језик (124). – 7. Повратак румунском језику је немогућ. Напад румунских туриста. Кошмар писања (128).	
IX. – ИПАК, ЈЕДАН РУМУНСКИ УЗОР: НЕГАТИВНА АПОЛОГИЈА ИЗ МОЛИТВЕ ЈЕДНОГ ДАЧАНИНА.....	136
1. Молитва која се претвара у проклетство (136). – 2. Имају ли потлачени народи судбину? <i>Молићива једној Дачанина</i> је очајни, екстремни израз влашког ништавила, проклетства без преседана, ударац у делић света који су богови саботирали (144). – 3. „Бројне су стазе љубави; нарочито оне која кажњава” (146). – 4. „Која срећа а, ипак, која несрећа (148).	
X. – ХЕРМЕНЕУТИКА СВЕТОСТИ.....	150
СУЗЕ И СВЕЦИ	150
1. „Цела филозофија је без одговора. У односу на њу, светост је егзактна наука“ (150). – 2. „Ствараоци не могу бити верници” (155). – 3. „Демонска страст – ово је нијанса моје религиозности” (159).	
XI. – РЕЛИГИОЗНИ ДИСКУРС СЕ НАСТАВЉА. СИОРАН СЕ ОДВАЈА ОД ТЕОЛОГИЈЕ, АЛИ НЕ И ОД ПРОБЛЕМА РЕЛИГИЈЕ. „CROYANT INCROYANT”?	162

1. Тај „величанствени делиријум”. Вера као унутрашња расправа (162). – 2. „Моја основа је хришћанска. У свему осталом сам паганин” (167). – 3. „Je suis chrétien à ma façon, ou, plus exactament, <i>quelque chose en moi est chrétien</i> ” (170). – 4. Фантазме, опречности, покајања атипичног егзистенцијалисте <i>incroyant-croyant</i> који често мења улоге, постаје страствени скептик, односно <i>croyant-incroyant</i> (175).	
XII. – КЛАСИК БЕЗНАЂА. СУМРАК МИСЛИ	183
XIII. – ПРЕЛАЗАК НА ДРУГИ ЈЕЗИК.	
СТРАСТВЕНИ ПРИРУЧНИК (I, II)	189
2. Скоро лирски запис (193). – 3. Балкан – проклети део света у ком труну „сањарења апсолутног” (197). – 4. Румунска несрећа (200). – 5. „Неко би, ипак, требало да се моли за мене?” (203).	
XIV. – О ФРАНЦУСКОЈ	206
6. У егзилу у једној земљи облика и у цивилизацији која је стигла до <i>коначној умора</i> (211).	
XV. – ИНТЕЛЕКТУАЛНА МИТОЛОГИЈА НЕСАВРШЕНОСТИ	215
1. Како читају Сиорана филозофи и књижевни критичари епохе? Са много недоумица и бесконачним сумњама... (215). – 2. Реакција критичара рационалиста: „Г. Сиоран није, искрено говорећи, писац” (220). – 3. Мишљење „човека без судбине” (Елијаде): <i>филозофска иронија („аскеза”) у смислу Кјеркејора који је ипрошао кроз Бодлера</i> (226).	
XVI. – ДВА УДАЉЕНА ПРИЈАТЕЉА. ДВЕ СУДБИНЕ У	
СЛОМЉЕНОЈ ЕВРОПИ: СИОРАН И НОЈКА	231
1. Једно залутало писмо и један одговор удаљеном пријатељу који изазива скоро крими-роман (231). – 2. Унутрашњи егзил и спољни егзил. Европски Исток и Запад у Нојкиној (брат који је остао крај куће традиције) и Сиорановој (блудни брат који оплакује смрт културе и утопија) визији (236). – 3. Култура нас ипак може спасити (242). – 4. „Зар је ово све? [...] Сиоран је одбио да напише велике књиге које је носио са собом” (245).	
XVII. – КАТЕГОРИЧНО ОДБИЈАЊЕ МОДЕЛА	249
1. Слика свршетака (249). – 2. Сиоран посећује гнусно, несавршено, неприхватљиво, тиме естетски успостављајући неестетско у постојању (254).	

XVIII. – ЈЕДАН АНТИМОДЕРНИ МОДЕРНИСТА.

ПРЕТЕЧА ПОСТМОДЕРНИЗМА? 258

1. Ови антимодернисти који су створили, критикујући је, праву модерност (258). – 2. Где смештамо атипичног, неклассификованог Сиорана из периода књиге *Трансфигурација Румуније?* Сиоран се чини да је радикално модеран дух (263). – 3. Модерниста који поставља услове и приговара. Прогрес није савршен... Један антимодерниста, исто толико радикалан, настаје у француским текстовима. Или, ближе истини, један *антимодерни модерниста* (269). – 4. Сиоранове „фигуре” улазе, а нарочито не улазе, у парадигму књижевних теоретичара. Један антимодерни модерниста на путу ка постмодерном (273).

XIX. – ПОРТРЕТ ФИЛОЗОФА У СТАРОСТИ СВЕСТ КАО ФАТАЛНОСТ. ПОНОВО ФАНТАЗМА ДЕТИЊСТВА.

ЕПИСТОЛАРНИ ДИСКУРС, АУТОБИОГРАФСКИ ДИСКУРС 281

1. Један колоквијални и заводљиви Сиоран (281). – 2. Детињство – једини рај. А и тај изгубљен (286). – 3. *Професор самобисџава и маестро гађења* (290). – 4. „Аристократа вандала”, „се *funambule des abîmes*”, „брат у меланхолији са Дракулом” (291). – 5. Сиоран је од почетка... сиорановски. Како се може победити мучнина (он каже грубље: гађење) постојања, изучавајући Лајбница (292). – 6. Морал нема шта да тражи у уметности. И ни у филозофији (296). – 7. Кратка биографија филозофа који одбија биографију кад је реч о себи, али је чита са задовољством кад је реч о другима (300). – 8. *Ја сам груји?* Неко пасионран егзистенцијом и са мислима усмереним против егзистенције (302). – 9. „Да сам ђаво или бог, уништио бих човечанство”. Не теорија, већ живљење је суштинско у филозофији (304).

XX. – СИОРАНОВА ИМАГИНАРНА „ЗЕМЉА”.

ЗЕМЉА ЈЕДНОГ УСАМЉЕНИКА ПО ПРИРОДИ

И ЈЕДНОГ МИЗАНТРОПА ПО УБЕЂЕЊУ 309

1. Сиоран не воли своју биографију (309). – 2. „*Које лудило! Извукао сам све њоуке и научио сам све лекције*” (313). – 3. Румунска колонија из Париза и, поново, влашка инвазија у Француској (316). – 4. Ликвидација прошлости... Полтиика у великом стилу није, ипак, супериорнија науци... (325). – 5. Мало психоанализе не може да шкоди: идентификовање прошлости

са земљом порекла (329). – 6. Приватни дискурс и јавни дискурс (332). – 7. „Нема сумње! Карпати ме прате као грижа савести”. Рај из Шанте и „тај срамни Југо-Исток” (337). – 8. Похвала румунском језику. Поново Еминеску (338). – 9. Сиоран и бриге племена (342).

XXI. – „СРЕЋА У БИВАЊУ НЕСРЕЋНИМ”.

ЗАЉУБЉЕНИ ДИСКУРС СИОРАНА..... 346

1. Да ли је место ожењеном филозофу у комедији? (346). – 2. Како се може поднети неподношљиво (349). – 3. „Срећа у бивању несрећним” или несрећа у бивању срећним? (353). – 4. Световни, катастрофални сусрет за заљубљене из улице Одеон. Љубав као слатки пад (358). – 5. „Како може један демон да има толико чист глас”? (361). – 6. Поука једног љубавног романа (епистоларног романа) живљен у новембарском лету (363).

ДОДАТАК..... 365

Одломци из „Париског дневника“ (365).